

kommer det mig, at der var naaet ikke saa lidt endda. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, og kun til Slutning udtale, at den videnskabelige Epistole, Universitetet, vil, selv om den ikke faar denne Lov med disse store henlagte Kapitaler, nok kunne bestaa, naar der kun bevises samme den Velvillie, som er nødvendig, for at den kan leve. De Herrer maa have en Bagtante, naar de til Trods for, at de atter og atter udtale, at det kun er Statens Penge, ville henlægge dem i Universitetets Kasse. Naar der skal være fuld Alvor og Mening deri, hvad Grund er der da til at gaa hen og lægge Pengene i Universitetets Kasse, naar det er Statens Midler, det lever af. I Henhold til tidligere Erfaringer slutter jeg med den Udtalelse, at een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Laget, og efter de Fortolkninger, som de Herrer paa den anden Side stille op, er jeg i hvert Fald mere rød for dem, naar de komme og ville have en særlig Fond, end naar de ville have Tilskud.

Tauber: Der er fra flere Sider her i Salen blevet talt om, at der ved dette Lovforslags Forelæggelse var vist en høj Grad af Mistillid til Folkethinget. Jeg kan slet ikke være enig deri; jeg maa tværtimod ganske underskrive, hvad den ærede Minister har udtalt, at der er vist en høj Grad af Tillid til Folkethinget ved dette Lovforslags Forelæggelse, ja, jeg tror næsten sige en rørende Tillid. Denne Tillid gaar ud paa, at Folkethinget skal erkjende, at det danske Folk ikke har en saa sikker og fast Tølelse af Universitetets videnskabelige Betydning for Folket, at Folket til enhver Tid vil give de fornødne Midler dertil. Denne Tillid fra Regeringens Side betragter jeg som virkelig rørende, og jeg betragter det som smigrende for dette Folkething, at man nærer den Tillid til det, at det skal vise en saa høj Grad af Selverkjendelse. Og naar der blev klaget over, at dette Forslag først blev forelagt i Landsthinget og ikke i dette Thing, skjøndt det ganske sikkert maa indrømmes, at det gaar ud paa at binde Folkethingets Myn- dighed med Hensyn til et vigtigt Punkt paa Finantsloven for Tid og Evighed, saa kan jeg meget godt forstaa, at Regeringen har villet give Lands- thinget Leilighed til at lægge den samme Tillid for Dagen, og Landsthinget har gjort det paa en saa smuk Maade, at jeg, hvis jeg paa nogen Maade kunde gaa ind paa dette Lovforslag, vilde lade mig røre og bevæge ved den Tillid, der er vist fra Regeringens og Landsthingets Side. Saaledes tillader jeg mig at opfatte dette, og i den Forstand er jeg enig med den meget ærede Regering og det høje Landsthing, naar den høitærede Kirkeminister paa sine egne og, jeg tør maasse ogsaa antage, paa Landsthingets Vegne, har bevidnet os, at dette Lovforslag udspringer af den høieste Grad af Tillid. Om selve Lovforslaget skal jeg sige saa meget, at jeg ikke under nogen-

somhelst Omstændighed vil være med til at give Lov om dette Forhold. Jeg kan med Hensyn til den legislative Side af Sagen ganske henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Rjøge (Hørup) udtalte med Hensyn til Lovforslagets tre Paragrafer. Jeg har Intet i saa Henseende at tilføje, og det forekommer mig, at, hvad han har ytret, ikke er blevet gjendrevet fra nogen Side. Jeg lægger stor Vægt paa den Indrømmelse, der er flet fra Kommissionens og ogsaa fra Regeringens Side, nemlig at de saakaldte Universitetsmidler, de sævne Fonds, der paa Finantsloven ere opførte under Mærket: „II. Universitetet“, ere Statseiendom. Naar det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) vilde gjøre gjældende, at man ikke maa tage den negative Del af Kommissionens Betænkning selvstændig, men at den i Forening med den efterfølgende Del, som han kaldte den positive Del af Kommissionens juridiske Udtalelser, danner en Helhed, kunde jeg fristes til at spørge det ærede Medlem, om han eller Kommissionen i det Hele vilde tage den Indrømmelse, at de paa-gjældende Midler ere Statseiendom, tilbage, dersom vi ikke ville tiltræde den saakaldte positive Del, ikke ville tiltræde den Udvikling, som dertil er knyttet. Smidertid har dette ikke længet nogen stor praktisk Betydning, siden den ærede Minister ikke har gjort nogen Antydning, som kunde lede derhen. Den ærede Ministers Udtalelser om, at disse Midler ere Statseiendom, var ubetinget og led ikke af den betingede Karakter som de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds. Og det er jo saa heldigt, at man i dette Tilfælde har at gjøre med Regeringen og ikke med det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds. Der er under den Forhandling, her er ført, blevet reist en hel Række Spørgsmaal, vedrørende Universitetets Forhold, og jeg maa give Thingets ærede Formand Ret i, at det vilde føre for vidt, om man vilde gaa dybt ind paa disse. Der er imidlertid et Par enkelte Bemærkninger, jeg kunde fristes til at gjøre overfor et Par ærede Medlemmer, der have udtalt sig derom. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds udtalte, at inspectørens quæsturæ bør, som de nærmeste Sagtynndige, have kontrollerende Myn- dighed med Hensyn til Universitetets Midler og Godser. Jeg kan ikke indse, at det at være Professor og være i Besiddelse af den videnskabelige Uddannelse, Professorerne have faaet, medfører den allermindste Dygtighed dertil. Vi have jo rigtignok for 150 Aar siden havt Exempel paa saadan Dygtighed hos en udmærket Universitets- professor, som har indskrevet sit Navn paa mange andre Maader i Danmarks Literatur og Historie. Men det kan vistnok ikke forudsættes, at der hos Konfistoriet, der for en væsentlig Del maa bestaa af Stuelærde, findes et saadant almindeligt Kjend- skab, at de forstaa sig paa Betydelsen af Sorde-